

HET MAANDELIJKSE LIJFBLAD

MAAND :

R O N D E R O N S

VAN ROWAN = AFDELING = 72

NO. : 1

R
O
W
A
N
S

O
N
D
E
R

O
N
S

Vakantie '86

RA 72

Castricum

OPGERICHT 12-8-1964

SCOUTING NEDERLAND

AVA

VOORWOORD

Wederom hadden we deze Ronderons kunnen starten met de woorden "Hehe daar is hij dan eindelijk weer", maar omdat we het voorwoord al zo vaak op deze manier begonnen zijn, zou dit als onorigineel ervaren kunnen worden.

Eens te meer blijkt maar weer dat het afleveren van een Ronderons meer werk is dan menig zich kan indenken. Voeg daarbij een defecte computer en een dito stencilmachine en de vertraging is verklaard.

Fait is echter dat U op dit moment de vakantie-Ronderons 1986 voor U heeft liggen. Voor de deelnemers aan deze vakantie een nieuwe beleving van de twee schitterende weken in de Vogezen, voor de ouders en andere Ronderons-lezers en lezeressen de manier om even mee te genieten van onze belevenissen daar in den vreemde.

Sla deze bladzijde om en begin te lezen en heeft U het uit, oordeel dan zelf: hebben wij een mooie vakantie gehad of niet? Wij, en nog negentien anderen met ons weten het al!

Veel leesplezier toegewensd door uw redacteurs ter plaatse

Rene Brakenhoff

Bas de Nijs

Leon van der Laan

VAKANTIEVERSLAG 1986

Moet je nu uitzien naar een vakantie die op zondagochtend zo omstreeks kwart voor vijf begint?, vroeg ik me de zaterdagavond hieraan voorafgaand af, tijdens het zetten van het alarm op mijn klokwekker op 4.15 uur des morgens. Wat moeten we in godsnaam in Frankrijk doen als het hier in Holland stralend mooi weer is? Genieten van het vrouwelijk schoon? (dat er overigens niet was) Jezelf afbeulen door in een moordend tempo een heuvel op te buffelen? Je tanden stukknarsen op een stuk stokbrood? Of misschien het uitdragen van je moelzaam bijgebrachte kennis van de Franse taal? (Je, tu, il, elle, biere, nous, vous, vingt-deux, ils, elles) Enfin, we houden het maar op je bent wild en je jongt wat (of was het nu net andersom?!)

Wat we werkelijk in de Vogezen in Frankrijk zochten, U leest het allemaal in het hiernavolgende verslag.

ZONDAG 29 JUNI 1986 REISDAG VAN CASTRICUM NAAR GUNSBACH

Zondagochtend vroeg zou deze rowanvakantie een aanvang nemen, maar voor mijn persoontje begon deze vakantie de zaterdag ervoor al met o.a. het inpakken van mijn rugzak, mezelf geestelijk voorbereiden op het vroege tijdstip van opstaan en het beantwoorden van lastige vragen van moederslief "of ik me vooral goed zou gedragen deze vakantie". Dan ben je eindelijk klaar om je bed in te stappen, paspoort, zakgeld e.d. liggen klaar, brood is gesmeerd, rugzak is al eerder opgehaald door Fred en Sjors, je wilt je tanden gaan poetsen, barst! tandenborstel is al ingepakt, idem voor je pyama, maar ja die paar uurtjes dat je in bed ligt, kan je ook wel zonder.

tuut tuut tuut tuut tuut tuut tuut tuut tuut tuut tuut tuut tuut tuut tuut
tuut.....dat was 1) een Inbreker die zijn maatje waarschuwt voor de politie 2)
mijn zus haar sleutelhanger 3) de pleper van m'n vader die bij de brandweer is, of
4) mijn klokwekker die kwart over vier sloeg en mij eraan probeerde te herinneren
dat ik zo'n half uur later op het station te Castricum verwacht werd voor het
vertrek naar Frankrijk.

We zullen het maar op dat laatste houden. In een half uur tijd wassen (zeep zit al in rugzak), haren kammen (kam en gel al ingepakt), tanden poetsen (shit, ook tandenborstel en -pasta ingepakt, rechterzijvak meen ik) en je moeder (moeder al ingepakt) dus je vader proberen wijs te maken dat je toch wel graag zou willen hebben dat hij je met de auto liefst voor kwart voor vijf op het station zal afleveren.

Kwart voor vijf op het station, ook dit had ik weer gered en zo te zien waren er meerderen die het vroege tijdstip geen enkele belemmering hadden gevonden, zelfs Ziggy was dit jaar op tijd, maar wie was er dan wel te laat? Oja, ene M. Kraag. Was het nu een verkeerde interpretatie van de vertrektijd (vijf uur aanwezig, kwart voor vijf vertrek????) of was het werkelijk waar van die patatpan? Hier bleek wel weer dat het kwartiertje uitlooptijd bij de rowans van RA 72 nog steeds een "must" is.

Volgende bespreekgeval, ik zal geen namen noemen, maar zijn zus heet Danielle geloof ik. Hij was op tijd en hij was aanwezig, maar hier was dan ook alles mee gezegd. Het is natuurlijk wel een oplossing, als je niet vroeg je bed uit wilt, ga je gewoon helemaal niet naar bed en feest je gewoon de hele nacht door, slapen kan tenslotte ook in het busje! Groot gelijk hoor Harry, enne je hebt een lekker zussie, trouwens lenzen kun je ook gerust langer dan dertig uur inhouden.

VAKANTIEVERSLAG 1986

Alles besproken wat er te bespreken viel - buiten de jaarlijks terugkerende emotionele taferelen met vaders en moeders bij het afscheid nemen - maar daar slaat U de Ronderons van vorig jaar maar op na. We zaten (en eentje lag er) allemaal in de twee Toyo-busjes en de D-Kadett, klaar voor het vertrek.

Het was even na vijven, en daar ging de karavaan, uitgezwaaid door een stelletje schorem, naar later bleek onze ouders, wij vrij en zij blij.

Voorlopig ligt zowat iedereen nog half-stoned in de auto, echter een bandje van ZZ-top doet wonderen. Met een vaartje van zo'n 100 km/uur reden we al snel Nederland uit en Duitsland binnen, waar in de buurt van Oberhausen het eerste kopje koffie genuttigd werd. Zo'n stop houdt je dan onder het mom van "even een bakkie doen", maar in werkelijkheid komt het neer op "faire dodo & faire pipi". Snapt U dat trouwens, je gaat enkel en alleen naar die toiletten om er wat te brengen, en dan verlangen ze ook nog eens van je dat je gaat betalen voor hetgeen je notabene gebracht hebt. Stom he!

Met playboys, flauwe moppen, mooie auto's op de derde rijbaan en niet echt veel voetenruimte in een der busjes werd de reis zonder noemenswaardige problemen voortgezet. Om de twee uur pauze was een van de tevoren gemaakte afspraken en zo zaten wij zo rond het middaguur wederom aan de kant van de weg een broodje te nassen. Broodjes kaas waren onder het aangenaam warme zonnetje tosties geworden, gelukkig mochten we ons nog verheugen over de luxe van een aantal koelboxen, zodat onze dorstlessers niet hetzelfde lot waren beschonken en heerlijk koel bleven. (Daarom heet zo'n apparaat ook koelbox!)

Rengel, jengel, richting Mannheim en Freiburg, voor de grens met Frankrijk nog even tanken, want dat scheelt echt een slok op een borrel.

Blijkbaar hebben wij erg betrouwbare koppies, want ook de Franse douaniers lieten ons zonder problemen Frankrijk binhen. We hadden dan ook niets aan te geven, behoudens de bergen drop, vele rollen Mentos en andere hollandse lekkernijen. (Oja en mijn moeder die ik meegesmokkeld had - zijvak linksonder van m'n rugzak - om als gastarbeider ZONDER werkvergunning te fungeren voor het poetsen van mijn schoenen, het stoppen van mijn sokken, het inruimen van mijn rugzak, het smeren van mijn brood, het afwassen van mijn eetgerel, het spreiden van mijn bedje c.q. slaapzak, de kleine wasjes tussendoor en bovenal om mij 's avonds lekker toe te dekken en een lekkere NACHTZOEN!)

Frankrijk was dus bereikt en onze eindbestemming, Gunsbach kon niet ver meer zijn. Echter de vraag was hoe er te komen? Geen probleem, Koos vraagt gewoon in z'n beste Frans aan een omaatje, dat overigens veel beter Duits spreekt: "Zeg wijffie, wijs mij de weg eens naar Gunsbach". Oma chartert haar familieleden in de Seat Ibiza en deze blijven voor ons rijden tot onze plaats van bestemming, de camping in Gunsbach. Over vriendelijkheid en toeschietelijkheid van de bevolking hebben we tot nu toe zeker niet te klagen.

De camping te Gunsbach was niet echt de ideale camping te noemen, je kon je er wassen, naar de WC gaan, gezellig wat drinken op het niet al te grote terras, maar dat was dan ook alles. Je voeten laten bungelen in een nabijgelegen riviertje was er niet bij, omdat je ze anders geel, groen of paars terug kon verwachten in verband met de even verderop gelegen wol-verffabriek. De illusie deze vakantie eindelijk eens de haringen van de tentjes recht te houden werd direct al (letterlijk en figuurlijk) de grond ingeboord. Haringen prikken in een rotsgrondje valt nog steeds niet mee. Dan het dorpje Gunsbach zelf, ook dit stelde weinig voor: een

VAKANTIEVERSLAG 1986

kerk, 1 of 2 winkels, een doopbak en het huis van Dr. A. Schweltzer. (zo doen wij ook nog eens wat culturele kennis op!)

Tja, en als je het dorpje bekeken hebt, de tenten staan, de slaapzakken liggen in de tenten en je kunt je het beste niet verpozen in de directe nabijheid van het riviertje, dan zit er weinig anders op om net voor het eten nog even een pintje te vatten op het terras met een beperkt aantal stoelen. En mammié, ik heb het weer geprobeerd, maar een kwart liter cola kostte hier ongeveer net zo veel als drie kwart liter bier, en dat klonk mij zo verleidelijk in de oren, dat mijn keuze toch echt uitviel in het voordeel van het goudgele nat. Sorry mammié.....

Tegen achten was het tijd voor een kop champignonsoep met uiteraard klontjes! Voor de mensen die zuinig met hun brood waren omgesprongen was er de mogelijkheid om hiermee de soep weg te spoelen, anderen moesten hun honger stillen met de op het terras verkrijgbare sjeesburgers (waarvan het broodje vaak heter was dan het zich daartussen bevindende brok diepvriesvlees).

Ook de rest van de avond werd gesleten op het terras bij de camping, waar we zo tegen elfen vriendelijk doch dring(k)end verzocht werden onze tenten op te gaan zoeken. De eerste dag zat er alweer op, de reis met eigen vervoer was goed verlopen en we waren terechtgekomen in een zonovergoten Frankrijk. Dat het nog maar lang zo mag blijven.....

Dan ga ik nu eindelijk mijn tandenborstel eens tevoorschijn toveren, want gisteravond niet gepoetst en vanmorgen niet, de schimmel staat zo onderhand in mijn bek, en met een frisse adem zeg ik iedereen WELTERUSTEN!

MAANDAG 30 JUNI 1986 RUSTDAG DOORGEBRACHT AAN HET MEER TE GERARDMER

beuhh.....euhh....euhh...Dit wordt weer een dag met koppijn! Waarom slaap je nou met open tent? Voor de airconditioning? Toch voortaan de tent maar dicht, dan wordt je tenminste niet je slaap(?)zak uitgebrand door de zon. Nu maar zo snel mogelijk je bed uit zien te komen en dan maar met water wakker zien te worden..... Dan is er eten (ontbijt), dat deze keer als "goed" betiteld kan worden. De ham was namelijk bijna net zo dik als het broodje!

Na het eten was het de bedoeling om met de busjes, die we nu nog tot onze beschikking hadden, naar Gerardmer te rijden. Gunsbach had ons weinig te bieden, het was warm en Gerardmer, dat bekendstaat als een toeristisch oord, beschikt over een groot meer, de keuze was dus snel gemaakt.

Rijdend door de plaatsjes Munster en Soultzeren, over de Col de la Schlucht en dwars door de Vogezes maakten we meteen op een aangename wijze kennis met de - naar het zich liet aanzien - schitterende omgeving. Toch wel hoog die Vogezes (Les Vosges).

Eenmaal aangekomen in Gerardmer lag daar een enorm meer op ons te wachten, heerlijk met deze tropische temperaturen ver boven het vriespunt (het gesmolten asfalt maakte aanstalten het meer in te stromen). Na vier pedalos (waterfiets) -verhuurders te zijn gepasseerd, vinden we dan een mooi grasveldje bijna aan het meer. Wat wil je nog meer, cool-chicks in de buurt, water van zo'n 20 graden Celsius in overvloed, pedalos, ansichtkaarten en niet te vergeten je buurman die je rug even lekker inmasseert met naar cocos riekende zonnebrand.

Net goed en wel ingevet duik je dan het meer in, waarin je overigens moet blijven zwemmen, om maar zo min mogelijk in aanraking te komen met de nogal glibberig

VAKANTIEVERSLAG 1986

aanvoelende bodem die zeker niet van kaartone is. Ik persoonlijk krijg dan altijd van die nare gedachten over rioleringen en zo, gatverdarrie, vies he.

Genoeg gezwommen en weer lekker liggen verbranden (of was het bruinen?) in het gras. Wat is die zon toch heet he.

Vroeger dan ooit werden deze vakantie de kaarten richting Holland verstuurd, de kaartenverkopers kregen een ware stormloop van Rowans met nu al heimwee naar pappie en mammie te verwerken. Wie weet de mafste kaart te vinden en bovenal - er wordt zowat een wedstrijd van gemaakt -

wie weet de grappigste tekst achterop de vaak niets met de omgeving van doen hebbende kaarten te verzinnen. Hoogovens een kaart met enkel mist, de verkennerleiding een paar beste tietten, de dochter van Ome Toon een parkeerbon, een romantische kaart voor je vriendin en een keurige kaart voor thuis. "Hallo mam, hier is alles goed, lekker warm" of - en nu staat er hier een zonnetje, maar die zit toch echt niet op het toetsenbord van mijn computer - enfin, het was hier dus mooi weer. Zodanig mooi dat de keeltjes aardig droog begonnen te worden, maar een nabijgelegen "snackbar" wist daar wel raad mee. Ijs, blikjes koel drinken en snoepgoed gingen grif van de hand.

Na een broodje te hebben gegeten, werd voor een half uurtje een aantal pedaalboten gehuurd, helaas met de mededeling vooraf dat springen vanaf de boten en met meer dan vier personen in een schuitje verboden was. Net goed en wel de haven uitgevaren kon je alweer rechtsomkeert maken, een half uur is toch wel erg kort.

Terug op ons oude stekkie, was daar een fransman komen liggen, die net als ons lag te kijken naar de voorbijlopende FF 1,60 (Rene, je bent me uitleg verschuldigd, want dit gaat mijn verstand te boven, afz. Leon).

Zwemmen, zonnen, kaarten schrijven, varen, de dag vliegt voorbij op deze manier en het werd alweer tijd om op te stappen. We waren echter niet eerder weg dan dat we bij de plaatselijke bevolking, die gezellig gezeten waren rond een fonteintje, een aardig visitekaartje hadden achtergelaten. De zich niet van kwaad bewuste Franse ouwetjes zagen hun rust in het praathuis grondig verstoord door een stelletje rowans, die bij hun pogingen om de fontein af te sluiten niet alleen zelf nat werden.....

Genoeg gedold, de busjes weer in en terug naar de camping in Gunsbach. Onderweg hiernaartoe waren de vergezichten zo mooi dat we wel moesten stoppen om o.a. foto's te nemen en even te zwaaien richting Castricum. Eindelijk zijn we dan weer terug op de camping, waar vervolgens de uit ons eigen kikkerlandje meegezeulde blikken doperwten, wortelen, ananas en piepers tot hapklare brokken verwerkt werden. Alles klaar? dan de boel deponeren in twee-en-twintig mestings, vijftien seconden op de kop af stilte voor het eten en tenslotte de boel naar binnen schuiven, om enkele minuten later met een voldaan gevoel de lege mesting naast je neer te zetten en zodra de kreet "afwaswater" valt hem weer op te pakken, een spurt richting pan te nemen om aldaar te constateren dat er toch nog eenentwintig wachtenden voor je zijn. De hele etens-ceremonie beschreven in acht regels!

Een zwoele avond was het, die we doorbrachten op het campingterrasje met een lekkere koele drank. Morgen de eerste loopdag van deze vakantie, dus een beetje bijtijds naar bed mag wel, of ik het doe is een tweede....

Er kwam geen regen, geen onweer en geen drinken meer op het terras, slaap lekker.

VAKANTIEVERSLAG 1986

DINSDAG 1 JULI 1986 ONZE EERSTE LOOPDAG VAN GUNSBACH NAAR SOULTZEREN

Veel te vroeg (half acht) kropen de 22 leden van RA 72 uit hun slaapzakken, wreven de slaap uit hun ogen en maakten zich klaar voor de tocht. Het ontbijt bestond uit een torentje brood, 33.33333333tilt cl melk en twee mokken thee. We konden er weer een tijdje tegenaan en dat was nodig ook, want vandaag kon het buffelen, afzien, beulen, zweten en wat al niet meer beginnen. In Gunsbach werd de plaatselijke supermarche nog even aangedaan om de nodige blikjes en minipakjes in te slaan. De voorraden waren klaarblijkelijk niet afgestemd op zo'n kudde jonge Hollanders, want het was al gauw nee-verkopen voor de oude winkeltante.

Met meester Koos voorop met de kaart en de rest hand in hand, in rijtjes van twee erachteraan werden de eerste stappen gezet. Een brandende zon op je hoofd, een leuke steile helling en een rugzak van zo'n 15 kg op je schouders, een echte rowanvakantie!

Ook vandaag bleek wel weer dat we een goede keus hadden gemaakt met de Vogezen, we bevonden ons in een werkelijk schitterende omgeving met constant mooie vergezichten, mooie paden en bovenal lekker weer!

In de buurt van Soultzeren werd naast een hotelletje brood gesmeerd met onder andere jam, sjem en j'aime. Voor degenen die daar niet van hielden hadden we de la confiture gehaald bij het hotelletje, waar overigens ook de flesjes met een soort Spa Groen grif aftrek vonden. De honger was weer gestild en we konden de tocht weer vervolgen, lekker naar beneden denderen en dus flink blaren kweken.

In Soultzeren aangekomen zetten we de rugzakken bij de kerk en kocht het team van dienst een aantal pakken melk om de eerste dorst te lessen. Tot vijf uur hadden we de tijd om even lekker in het dorp rond te struinen, onderwijl zouden Fred en Sjors op zoek gaan naar de burgemeester om een staanplaats voor de tentjes te versieren. In een echte Eend (haha, laat mij niet lachen, jullie gaan er wel op achteruit zeg) kregen zij een gratis rondje sight-seeing door het dorpje Soultzeren aangeboden, om tenslotte bij een aardig prikgrondje gelegen naast een bowling-annex buurtcentrum terecht te komen. Onze slaapplek voor die nacht was geregeld!

En wat nu? Dopen misschien? In het dorp stond een drinkwaterbak ("eau potable" schijnt drinkwater te zijn, al hielden anderen het op potentiewater) van 200x60x50 cm, uitermate geschikt om te gaan dopen dus. Ditmaal waren Mr. Dirk van Helten, Bas Opgewind en Rene Baltus de slachtoffers

die stuk voor stuk in het ijskoude water belandden en zo hun Franse zwemdiploma behaalden. Ik sprak daarnet van "slachtoffers", maar met deze hitte was het eigenlijk een lust om in het koele water te verdwijnen; vele stinkende, zwetende en gloeiende voeten zochten dan ook deze bak op, op zoek naar verkoeling en om ze te zuiveren van alle schimmel- en andere Franse kaassoorten. Wat een vulgaire praat allemaal, echter het is helaas nog allemaal waar ook.....

Op onze verkenningstocht door het dorp kwamen we tenslotte nog een "epicerie" tegen, voor de niet-Franssprekenden onder ons hier een vrije vertaling (bron: Wolters Woordenboeken): winkeltje waar je ijsjes, Marsen, flessen cola, flessen Spa Groen, flessen Spa Rood, drie/kwart liters bier, chocoladerepen, blikjes, koekjes, maar ook 10 kg aardappelen, 8 blikken sperciebonen, 3,5 kg gehakt, 2

VAKANTIEVERSLAG 1986

pakjes boter, 2 eieren, 4 pakken saus en 22 Fruki dieetyoghurtpuddinkjes kan halen, aldus de derde herziene druk van Wolters' Woordenboek Frans-Nederlands. Het team van dienst deed hier gelijk z'n inkopen (en dat kwam ongeveer neer op de hieraan voorafgaande vijf regels), waarna er koers werd gezet richting bowlingcentrum om de tentjes op te zetten en eten te koken. Met spijkerpistolen zonden we de haringen de grond in, niet echt gezond voor haringen die Franse grond. Enfin ook de tentjes stonden weer, vraag niet hoe; we hebben acht tentjes op te zetten en een zee van ruimte waar we ze kwijt kunnen, vijf van de acht kruipen echter zo dicht mogelijk naast elkaar, scheerlijnen kan je net zo goed aan elkaar knopen in plaats van met behulp van haringen ze de grond in te jassen, wil je je tent uitkruipen, kruip je de tent van je buurman binnen. We zullen maar zeggen "gezellig he, zo lekker dicht bij elkaar allemaal", maar in werkelijkheid denken we er heel anders over.....

We aten deze avond zo ongeveer de helft van de vertaling van het woord "epicerie", dat is weer eens iets heel anders als "de oren van m'n hoofd" die we naar mijn moeders zeggen elke avond te eten krijgen.

Heeft U trouwens wel eens van lama-water gehoord? Nee? Dan moet U toch eens contact opnemen met onze specialist op dat gebied Sjeek Bloes, ik kan U verzekeren dat er weinig droog blijft, en niet alleen ik, maar iedereen heeft dit aan den lijve ondervonden!

Oja, mammi van Joep, heeft U de binnenkant van zijn slaapzak al eens aan een nader onderzoek onderworpen, er is weinig voor nodig om te constateren dat er zo ongeveer in het midden een gigantische vlek zit, en die ruikt bepaald niet naar appeltjes! De ware geschiedenis onder vermelding van "Joep & vlek" te bevragen bij de redactie van dit blad.

Genoeg onrust gezaaid, nu weer verder met het verslag, de avond, hoe brachten we die bijvoorbeeld door. Zeer rustig, in Soultzeren zelf viel weinig lol te beleven, dus hebben we de avond bij de tenten gesleten met kaarten, tekenen op de weg of gewoon lekker zitten praten. Dit alles met Peppies, chips, Kronenburg bier en coca-cola.

Na het tandenpoetsen (?) werd er nog even gebonkt (helaas geen vertaling in mijn Wolters Woordenboek) en bij Steef...tja het staat hier toch echt...werd...nee, dit is te grof, wat moeten die brave lezertjes wel niet denken...

DE REDACTIE HEEFT ZOJUIST BESLOTEN DAT DE LAATSTE ZIN VAN DIT VERSLAG, GEZIEN DE INHOUDELIJKE INHOUD NIET GEPLAATST KAN WORDEN. We doen gewoon alsof we slapen en niets gezien hebben.....

WOENSDAG 2 JULI 1986 LOOPDAG VAN SOULTZEREN NAAR LE GASNEY

Na een korte nachtrust stonden we rond half zeven met een hoop moeite op, in een poging de ergste hitte van de dag te vermijden tijdens onze vandaag te houden tocht.

Eerst de tenten afbreken en voor de tweede of derde keer deze vakantie je rugzak herinpakken, waarna er twee-en-twintig stereotorentjes brood op onze hongerende maagjes stonden te wachten: broodje pick-up, cassetteburger, hot tuner dog, enz. Toen deze japanese (dzjeppenies) installaties een plaatsje op de bodem van onze magen hadden gevonden, begonnen we onder een nu al hete zon, de tocht naar het vakantie-oord Le Gasney.

VAKANTIEVERSLAG 1986

Het eerste stukje was een eitje; naar beneden denderen over een brok asfalt dat zich bijna met onze rubberzolen begon te legeren (in mijn Wolters Woordenboek lees ik zojuist dat "legeren" het samensmelten van metalen is, aangezien rubber nog steeds geen metaal is, gelieve U te lezen "samensmelten" in plaats van "legeren")

Voor het tweede gedeelte van de tocht, het stijgende gedeelte, hielden we even rust om een ieder op adem te laten komen en energie en moed te verzamelen voor dit als "zwaar" bestempelde pad. Vochtvoorraden werden gekweekt, om het er straks weer lekker uit te kunnen zweten, middels het nuttigen van blikjes en Tjolkkartonnetjes (althans de inhoud ervan!) die eenmaal leeggeslurpt even deskundig gekraakt of stukgeknald werden.

De verdere route was zeker de moeite waard: smalle paadjes met beekjes, rotsen, omgevallen bomen, strelende brandnetels, hagedissen, slangen, olifanten, etc. We voelden ons echt Rambo's bij het omhoog buffelen van deze bergrug.

Eenmaal boven aangekomen lag daar een groot, vlak plateau, waarop zich enkele huizen bevonden, een zelfbedieningsrestaurant met openbare toiletten, waarvan wij dankbaar gebruik wisten te maken, een grote parkeerplaats en... een ijskotentje, dat ook terstond leeggeplunderd werd in deze zinderende hitte. Brood werd gesmeerd, terwijl Fred en Sjors een plaatsje regelden. Dit was helemaal schitterend! We konden onze tenten opslaan waar we maar wilden, als het maar na zeven uur 's avonds zou gebeuren.

Een hele middag hadden we nog voor ons, besloten werd om het - naar het scheen - vlakbij liggende Schiessrothriedmeer op te zoeken. Letterlijk zoeken, want het viel niet mee om dit meertje te bereiken. Halverwege splitste de groep zich in tweeën, waarbij de ene groep goed uitkwam bij het meer en de andere strandde op een alpenweide in de eeuwige sneeuw..

Aan het eind van de middag zaten allen toch weer bijeen een biertje te nuttigen bij Beppies terrascorner. Toen alle glazen van dat gare cafeetje zo een beetje buiten stonden, werd het tijd om het avondeten klaar te gaan maken. Geen winkel te vinden in dit vakantie-oord, hetgeen gelukkig voorzien was; de eigenaar van de "epicerie" uit het dorpje waar we de dag tevoren verbleven had zich bereid verklaart om met de Turbo Renault 4 onze boodschappen voor vandaag in Le Gasney af te leveren. Probeer dat maar eens kosteloos bij Albert Heyn te versieren!

Soep vooraf, sla, aardappelen en alweer die Fruki gesuikerde dieetyoghurt met vruchtensmaak stond er vanavond op het menu. Als je niet op de klontjes in de soep, het zand en de beestjes in de sla, de slasaus over je piepers in plaats van over de sla en de jus over de sla in plaats van de piepers lette, was het best een lekkere maaltijd. De honger was weer gestild, en daar ging het tenslotte toch om!

Midden in het dorp, op een eerste-klas prikgrondje werden vervolgens de tenten ogeslagen. Velen lagen deze avond zeer vroeg in bed, behalve Robert alias...alias...alias... die in eerste instantie z'n tent niet kon vinden en, eenmaal gevonden, een gekraakte tent moest constateren.

Vanmorgen was het half zeven, dit omschreven wij als vroeg, morgenochtend zou, als alles goed ging, om half vijf het kamp al afgebroken worden, daarom nu gauw een eind breiden aan dit verslag en gauw gaan slapen, anders wordt het morgenochtend niets.

VAKANTIEVERSLAG 1986

DONDERDAG 3 JULI 1986 LOOPDAG VAN LE GASNEY VIA COL DE LA
SCHLUCHT EN VANDAAR PER BUS VERDER
NAAR XONRUPT-LONGEMER

Oh, oh, wat voel ik me toch op vakantie, vroeger dan ooit moesten we er deze ochtend uit, half vijf wel te verstaan. Slechts vijf a zes uurtjes hadden wij mogen genieten van onze nachtrust, althans we hebben die uren in onze slaapzakken door mogen brengen, want of een ieder ook werkelijk geslapen heeft valt te betwijfelen. Een boertje had het nodig gevonden om deze nacht een kudde koeien rond onze tenten los te laten, nu is dat zo'n ramp nog niet, maar gooi deze herkauwende viervoeters een bel om de nek, en de plaatselijke harmonie is geboren. Ooit een koe horen grazen??? Nee??? Dan moet U toch gauw uw tent eens opslaan in Le Gasney.

Overigens door dit alles stonden we wel op tijd naast ons bed, weliswaar de een met een wat beter humeur dan de ander, maar verschil moet er blijven moet je maar denken! Anderhalf uur hadden we nodig om te eten, wassen en tenten af te breken, zodat we tegen zessen onze tocht naar Col de la Schlucht konden beginnen. Waarom zo vroeg weg zult U zich afvragen, alles om maar voor

9.40 uur Col de la Schlucht te bereiken, omdat van hieruit de bus naar Xonrupt-Longemer zou vertrekken (onze eindbestemming deze dag) en aangezien er maar twee bussen gingen, een om 9.40 uur en de ander zo tegen vijven, hadden we weinig keus.

Het was wederom een schitterende route die wij vandaag liepen, over smalle paadjes, langs diepe ravijnen en met mooie vergezichten, alleen jammer dat de tijd zo aandrong, waardoor wij het hele pad in onze vijfde versnelling moesten lopen. Zo nu en dan werd er even pauze gehouden om het gat tussen voorsten en achtersten niet te groot te laten worden en als er af en toe nog iemand het ravijn in stort ook en op z'n gapende wond(en) een enorme pleister van onze gelegenheids-EHBO-er S.M. (afkorting voor SadoMasochist of Sjors Molenaar) behoeft, kunnen die pauzes nog wel eens lang gaan duren ook.

Koos, onze niet te evenaren kaartlezer, was blijkbaar bang dat we te vroeg in Col de la Schlucht aankwamen, waardoor we een tweetal keren een extra stukje Vogezen voorgeschoteld kregen. Zo dik zaten we echter niet in onze kostbare tijd, gevolg was dat er een al rapper tempo ingezet werd en vooral nadat van achter het sein "teugels los" werd gegeven, teneinde zoveel mogelijk jongens in de bus van 9.40 uur te krijgen, werd er plankgas doorgestoomd richting Col de la Schlucht. Met uitgedroogde keeltjes en pap in de benen bereikten zestien hijgende, steunende en kreunende jongetjes van RA 72 nog net op tijd Col de la Schlucht om de bus naar Xonrupt-Longemer te pakken.

Tja, en die andere zes, die waren toch echt te laat, rekken met instappen, betalen, rugzakken inladen, het hielp allemaal niets, de bus reed gewoon weg zonder hun.

Even na tienen bereikten ook zij Col de la Schlucht, ze hadden zich al neergelegd bij een lift richting Xonrupt-Longemer, maar een blik op de time-table bij de bushalte leerde dat er ook om 12.15 uur een bus in die richting zou gaan. Dan baal je even, ben je daar nu zo ontzettend vroeg je nest voor uitgekropen en heb je daarvoor zo'n schitterende route in z'n vijf afgewerkt? Eeuwig zonde! Niet getreurd, de tijd tot de volgende bus wordt nuttig besteed door eerst de dorst te lessen en vervolgens de nabijgelegen rodelbaan eens nader te bekijken. (Volgens mijn Wolters Woordenboek is "rodelen" het met een slee langs een helling naar

VAKANTIEVERSLAG 1986

beneden glijden.) En terwijl zestien man met rugzak door het dorpje Xonrupt-Longemer lopen naar het meer, omdat de bus ze een halte te ver heeft afgezet, zoef ik met een vaartje van zo'n 300 km/uur de rodelbaan af, onderweg Steven z'n portemonnee - midden op de baan - tegenkomend. Even gaat het sleetje harder als mij, en tot de dag van vandaag draag ik daar nog steeds de tekenen van mee.

Om 12.15 uur pakken ook deze zes mensen de bus en enkele tientallen minuten later vindt de hergroepering plaats aan het meer van Xonrupt-Longemer. Dan staan we nog maar net aan het begin van de middag, maar het is alsof er al een hele dag om is, zoveel als we vandaag al gedaan hebben. Brood werd gesmeerd door de teams van Fred Ka en Steven en hierna werden Fred McCan en Bas Bruschchchke gedoopt in het meer. Dopen wij U in de naam van RA 72 en met name de doopcommissie.... Gna gna, lekker zeiknat!

In de loop van de middag wordt de eveneens aan het meer gelegen camping opgezocht om aldaar de tentjes neer te zetten, morgen staat er namelijk een rustdag op het programma.

De rest van de middag werd rustig gesleten aan het meer, onder de douche of zwalkend door het dorpje Xonrupt-Longemer. Tegen de avond, tijdens het eten koken krijgen we bezoek van de ouders van Mr. B., die op een camping in de directe omgeving van onze verblijfplaats vertoeven. Rene had zich gelukkig net gewassen, z'n haar zat pico-bello, z'n tandjes waren gepoetst, z'n nagels waren geknipt, hij droeg schone sokken en had net z'n vuile onderbroek verwisseld voor een schoon exemplaar, zijn slaapzak lag netjes gespreid in een keurig opgeruimde tent en ook zijn rugzak was netjes ingepakt, dus hij kon met een gerust hart z'n vader en moeder verwelkomen. Rene een lekkere zoen(?) en ons deel was een lekker ijsje. (nog bedankt!)

Wat aten wij deze avond? Hete worstjes als hoofdmoot, piepers en doperwten uit blik erbij en yoghurt toe. De meningen liepen nogal uiteen, maar we bevinden ons nog steeds niet in een hotel, dus het blijft eten wat de pot schaft.

Blijkbaar was men ook niet helemaal tevreden met de voorgeschotelde kwantiteit, want 's avonds zo rond de klok van tien werd er een bestelling opgenomen voor de hot-dog-tent c.q. vetschuur c.q. Bepple's Corner. In ons beste Frans werd de bestelling opgeschreven, maar wat is nu een hot-dog op z'n Frans, een "chaud chien" misschien?, dan de patat, dit was verkrijgbaar in "petit", "demi" en "grand" verpakkingen. "Grand" niet aan te bevelen voor kleine magen.

Dit was het wel zo'n beetje voor deze dag, donderdag 3 juli 1986, die 's ochtends vroeg half vijf met koelebellens begon en 's avonds met hot-dogs, patat en muggesteken aan het meer eindigde, een erg lange dag en iedereen was dan ook wel aan z'n nachtrust toe.

VRIJDAG 4 JULI 1986 RUSTDAG AAN HET MEER VAN XONRUPT- LONGEMER

Deze rustdag werden we voor het eerst niet de tenten uitgebrand, want het was halfbewolkt. Nadat het toiletgebouw gekeurd was en het ontbijt genuttigd, ging het overgrote deel van RA 72 naar het meer. Van het voornemen om het meer in te duiken leek in eerste instantie onder deze bewolkte hemel niet veel te komen, maar we bleven als altijd optimistisch. Stug met de blote bast in de wind zitten. Het hielp! De zon kwam tevoorschijn en de bewolking brak, echter niet voor lang,

VAKANTIEVERSLAG 1986

want we zaten nog maar net goed en wel in het water of de zon verdween alweer. Op een paar gekken na vloog iedereen het water weer uit om er met het eerste het beste zonnestraaltje weer in te duiken.

Voornaamste bezigheden aan dit meer waren pokeren, steigertest, dikke jongetjes te water gooien, zwemmen, zonnen zonder zon en zonnebrillen opduiken.

Bij het meer lag de zoveelste Beppies Corner met alweer als hoofdschotel HOT-DOGS (hol stokbrood volgepropt met ketchup of mosterd en een oranje worstje).

Voor degenen die na al die hot-dogs, bounty's, raiders en marsen nog honger hadden werd brood klaargemaakt op een aanlegsteigertje, voor het eerst met choco-pasta.

's Middags werd verder een Telegraaf verslonden en een zwemwedstrijdje naar een mini-eilandje gehouden, deze mocht niet worden verbouwd of op andere wijze met onze vandalistische inslag in aanraking komen, volgens zeggen i.v.m. de ondiepte daar.

Op een gegeven moment kwamen er zo'n zes opgeblazen banaanmensen aangehuppeld, gevlogen of gezwommen. Badmutsen op, een stevig windje die deze gele gevaarten een nog komischer aanblik gaf, een toeristische attractie erbij aan het meer vandaag! Wat er al niet allemaal mogelijk is met een simpel regenpak: roadrunner op de aanlegsteiger, duiken, gebruiken als surfzeil, bescherming tegen nattigheid en dat alles voor f 19,95 bij Volvo-Commandeur.

Rond een uur of vijf gingen de teams van dienst het eten klaarmaken en enige tijd later werden twee-en-twintig mestings in korte tijd gelegeerd. Inhoud: rouwko(r)st, aardappels, knakworst en Fruki pudding zonder koken, met klontjes en een hele stoot emulgatoren, smaak- en kleurstoffen. Eet smakelijk!

Met een geflippte Fransman werd een partijtje voetbal gespeeld voordat wederom het terras van het overigens gesloten cafe van Beppie opgezocht werd. Spontaan ontpopte zich hier een bierdopvuurwerk, ploep, ploep, bob, pang, 4 meter, 6, 7, 9... Eenmaal uitgespeeld werd net als de vorige avond de bestelling voor de vetschuur opgenomen, variërend van patat midi tot een hot dog avec double moutarde voor ene Spoekie. De Franse patat smaakt naar oliebolletjes en de hot-dogs naar mosterd, maar onze "honger" was weer gestild.

Niet al te laat zochten wij onze teddyberen, knuffelkonijnen en Joep zijn rubberen eendje op. Al met al een rustige rustdag.

ASCONA OF RECORD???

Gisteravond hebben The Boys Jake, Elwood, Fred Mc en Maarten twee cool chicks versierd, die ons 's avonds na het eten uitnodigden voor een kip kerry bij hun op de camping. Na het eten gingen we op pad, maar op zoek naar de camping bleek het na vier campings erg moeilijk te vinden, maar toch hadden we geluk, want plotseling zagen we de twee cool chicks tennissen. Op het moment dat ze ons zagen holden ze op ons af en zeiden dat ze naar hun tent zouden gaan, waar ook hun ouders zaten. Daar hebben we genoten van een potje bier bij het kampvuur. Na veel gepraat te hebben namen we intiem afscheid van Marjlon en Fenny en werden thuis gebracht in een te gekke Opel Ascona 1.6 Diesel van 1597 cc.

VAKANTIEVERSLAG 1986

ZATERDAG 5 JULI 1986 LOOPDAG VAN XONRUPT-LONGEMER NAAR LE VALTIN

Blockhead of niet, ook deze dag moest iedereen er bijtijds uit om zich gereed te maken voor de voettocht naar Le Valtin. Niet bepaald snel werd het zo onderhand bekende lijstje afgewerkt: wassen, aankleden, tenten afbreken, rugzakken volproppen, brood zagen, smeren en opeten, vlag hijsen en rugzakken opbinden. Klaar? Dan vertrekken we!

Even moeilijk op gang komen altijd, maar als de trein eenmaal loopt, dan zijn we ook binnen de kortste keren op de eindbestemming.

Moe konden we onmogelijk worden vandaag (dat waren we al...) gezien het zeer geringe aantal kilometers wat we vandaag voor de boeg hadden. Vergezeld van een Frans lagere schoolklasje waar enkele lekkere mollige mokkeltjes tussenzwieren even een kwartiertje een heuvel oplopen, waarna je kaartlezer met de verheugende mededeling komt dat we ons al op de helft van de tocht bevinden. Uit pure noodzaak hebben we toen een pauze ingelast, niet echt nodig bleek wel. Er was tenminste nog voldoende energie over om een Oosterschelde-dam in een beekje te bouwen (deel 1 van "Hoe houd ik mijn kinderen bezig"), toen men vervolgens met stenen begon te gooien leek het ons toch zinniger om die overdosis aan energie opnieuw in het lopen te gaan steken.

Voort ging de Intercity richting Le Valtin dat zelfs uit twee afzonderlijke dorpjes bestond. Net Bakkum en Castricum, alleen hier heette het Le Grand Valtin, wat zoals de naam al doet vermoeden veel en veel kleiner was dan het veel grotere Le Petit Valtin. Zo wordt onze Franse kennis ook nog eens bijgeschroefd. Goed onthouden als je een grote pul bier wilt bestellen, juist je leert het al, petit, alleen dan met een extra "e" achter petit, want een biertje is vrouwelijk. [Nu gaan ze het nog lekkerder vinden]

Nabij het kleine Le Grand Valtin werd een tweede pitstop gemaakt. Hierna was het nog maar een klein stukje naar Le Bakkum. Daar aangekomen namen wij plaats - voor zover dat ging - op het terras van de plaatselijke kroeg c.q. winkel, die gelijk z'n weekomzet verdubbeld zag. Hier werd gelijk het middagmaal bereid, waarna we het gehucht eens aan een nader onderzoek gingen onderwerpen. Al gauw kwamen we terecht bij een evenement dat naar de naam "grasskieen" luisterde, wintersport in hartje zomer. Voorzien van rupsbandjes met nopjes eronder denderden die gekke Fransen de berg af, onder luid gejuich van onder andere de jongens van RA 72. Wat dit juichen betreft, wij lieten ons meer horen als er iemand op z'n bek ging, terwijl het Franse publiek het meer kon waarderen als er iemand na een val toch nog over de finish kwam. Klein mentaliteitsverschil...

Ondertussen hadden Spoekie en Bert een prikgrondje weten los te peuteren bij het opperhoofd van het dorp. Een kilometertje verderop konden we de tenten opzetten in de directe nabijheid van een skihotel en skikroeg. Het gras was ongeveer 1 tot 3 kontjes hoog (afhankelijk van wie het kontje is), en het barstte er van de poinks/sprinkhanen.

De teams van dienst begonnen met het koken van het avondeten, waarbij vooral de bloemkool zeer geliefd was bij vliegen en muggen. Desondanks toch een goede maaltijd met jaja, u raadt het al, Fruki puddinkjes toe.

VAKANTIEVERSLAG 1986

Het skikroegie hield deze avond zijn deuren gesloten (heel verstandig), zodat wij genoodzaakt waren ons vertier elders te zoeken. Echt laat is het niet geworden omdat een bewolkte lucht boven ons niet van plan was zijn lading nog lang vast te houden, terwijl achter de bergen het naderende onweer al zichtbaar was. Ziggy en Joep hebben die avond het weerbericht nog gezien op de Franse TV, maar ook dit voorspelde niet veel goeds. We waren gewaarschuwd...

ZONDAG 6 JULI 1986 REGENACHTIGE DAG IN LE VALTIN, PER BUS NAAR KAYSERSBERG SPORTHAL

Zeven uur. Een wekker is niet nodig, want iedereen is wel wakker van de regen die al de hele nacht aanhoudt, en die daarom vele rowans een korte nachtrust heeft bezorgd. Lekkende tentjes, natte slaapzakken, vochtig stokbrood, niet echt het beeld van de ideale vakantie, maar het zij zo.

Het is geen weer om er uit te komen en zo denkt het team van dienst er voorlopig ook over. Dan maar blijven liggen. Het regent nog steeds. Wat snurkt Guust toch. Even later slaap ik weer, als ik na enkele minuten weer ontwaakt regent het nog steeds. Team van dienst maakt nog geen aanstalten om hun natte bedjes te verlaten. Leon komt voorbij zwemmen, open, spreid, sluit, open, spreid, sluit... Dan komt het hoofd van Oekie buiten de tent, maar blijkbaar vindt ook hij het nog te nat, want met dezelfde vaart trekt hij hem weer terug.

Eindelijk om negen uur begint het kamp tot leven te komen, de regen valt wat minder hevig op onze koppetjes neer en hopelijk houdt die nattigheid straks helemaal op. Inderdaad is het tien minuten later helemaal droog, maar voor hoe lang?

Zo snel mogelijk worden de tenten leeggehaald en de spullen naar droger oorden gebracht. Een afdakje bij een naburig huis leent zich hier uitstekend voor. Opnieuw begint het te hoven, om moedeloos van te worden.

In een schuurtje aan de overkant wordt het eten klaargemaakt, de regen tikt gestaag door. Lopen is welhaast onmogelijk vandaag, niet alleen gezien het weer, maar ook gezien de lichamelijke gesteldheid van the boys. Een stelletje wrakken zijn het na zo'n korte nachtrust. Fred, Sjors en Stef hadden dit blijkbaar ook door, want zij voerden een gesprek op hoog niveau ergens in een donker hoekje van het schuurtje. Eenmaal uitgesmoesd werd ons hun beslissing medegedeeld: ze zouden de busjes gaan halen en uitkijken naar een plaatsje op een camping in waarschijnlijk Kayzersberg. Hier kon iedereen zich uiteraard wel in vinden, al was het wel jammer dat we de voor vandaag uitgestippelde route niet konden lopen, want het had ongetwijfeld de mooiste route van de vakantie geweest. Het was niet anders. Overigens het regende nog steeds, gelukkig had het skihotel onderhand zijn deuren geopend en konden we hier lekker bijkomen onder het genot van een lekkere bak koffie.

Ook de rest van de ochtend werd gesleten in dit tentje, weinig keus, het was of ga buiten even een rondje lopen door de regen of bestel nog wat. Dat laatste gebeurde dan ook veelvuldig...

Als de tentjes nou droog zouden worden, zouden we toch naar Kayzersberg gaan, anders bleven we in Le Valtin staan, de busjes zouden dan de oplossing zijn voor de lekkende tentjes. Zo tegen half twee probeerden Oekie, Bert en Klef naar de busjes te komen met een Audi Quattro: inhalen als het eigenlijk niet kan, 140 in de bebouwde kom en nog meer van zulke stuntjes. Wij bleven allemaal in Le Valtin

VAKANTIEVERSLAG 1986

hangen, pokeren, klaverjassen, eenentwintigen en toen het weer wat begon op te klaren Leegwatertje spelen, dijkes bouwen. Onder supervisie van Koos the Nice werd een groot dijkensysteem aangelegd (Hoe houd ik mijn kinderen bezig, deel II). Het was nu echt helemaal droog en zelfs de zon waagde zich af en toe achter de wolken vandaan, zo droogden de tentjes tenminste een beetje. Tegen half vier 's middags werd er toch nog even brood gesmeerd, omdat de Raiders en Marsen in het cafeetje onderhand uitverkocht waren en we toch nog honger hadden. Zo omstreeks deze tijd kwamen ook de chauffeurs terug met hun vervoermiddelen en zeer goed nieuws! Ze hadden het voor elkaar weten te krijgen een sporthal te charteren voor de komende nacht. Geweldig!

Alles werd zo snel mogelijk ingepakt om naar de sporthal in Kayzersberg te gaan, waar we dan ook binnen drie kwartier aanwezig waren. Dit was werkelijk helemaal te gek, een dak boven je hoofd, luxe WC's, lekkere douches, genoeg plaats om de tentjes even uit te hangen, ruime slaapgelegenheid op de tribune, een vijf*****-aangelegenheid!

Team van dienst begon de noodmaaltijd klaar te maken. Lekker he? Alsof we nog niet genoeg water hadden gehad vandaag begon het tijdens het koken wederom te regenen, geen nood, wij zaten tenslotte droog! Na het eten, dat niet lekker was en kwantitatief ook al niet overhield, gingen we het dorp in. Via de nooduitgang konden we naar binnen en naar buiten. Afgesproken was dat we stil terug zouden komen.

Het dorp is erg leuk: vakwerkhuisen. Het kroegje werd pas leuk toen tante Bep wist dat we uit Nederland kwamen(?). Half twaalf werd de sporthal opgezocht, het was er een grote groeps-orgie, maar wel gezellig. Pas toen our big leaders terugkwamen werd het stil en viel iedereen in een diepe slaap.

HET ETEN TIJDENS ONS KAMP

Wat aten wij, hoe aten wij, waarmee aten wij, wanneer aten wij, hoeveel aten wij, aten wij goede, kortom dit stukje gaat over het eten tijdens deze vakantie, want eten bereiden voor twee-en-twintig personen is toch een gebeuren apart.

Allereerst het ontbijt:

Benodigdheden: zes van die maffe franse stokbroden, anderhalf pakje boter, een pot jam, een pakkie kaas, twee-en-twintig plakken ham en een pot chocopasta.

Na enig smeren van de twee teams van dienst ontstaan er na verloop van tijd twee-en-twintig stapeltjes brood van elk zo'n zes sneetjes. Uiteraard wordt het broodje jam ergens in het midden gelegd, zodat broodjes ham met jam geen uitzondering zijn.

Inmiddels zijn er ook twee pannen thee gezet, goed voor zo'n vijftig kopjes thee en worden er acht pakken melk opengebroken, voor elk team een.

VAKANTIEVERSLAG 1986

Het middageten oftewel de lunch is ongeveer precies hetzelfde, alleen worden er dan acht broden aangesneden en ontbreekt de thee en de melk. Het lunchtijdstip valt meestal samen met onze voettocht en aangezien bakkers en kruideniers schaars zijn in de jungle van de Vogezen wordt brood en beleg dan ook meegenomen in de rugzakken, wat meestal al half aangeeten broden met zich meebrengt.

Ook komt het voor dat we midden in een dorp een zeiltje uitspreiden temidden van de hondepoep en andere onhygienische toestanden, om daarop onze broodmaaltijd te bereiden. Het smaakt er niet minder om!

Tenslotte het avondeten, een verhaal apart!

Laten we beginnen met de ingrediënten van een gemiddelde maaltijd: 10 kg aardappels, 8 grote blikken groente of iets vergelijkbaars, 3,5 kg gehakt of 22 knakworsten, 3 tot 5 pakjes saus om het geheel een beetje soepel naar binnen te kunnen werken en als toetje 22 van die overheerlijke Danone/Fruki puddinkjes.

In twee grote dozen wordt dit meestal door de teams van dienst naar de tenten gezeuld. Daar begon dan het werk: aardappels schillen, groente wassen, primussen opstoken, mestings verzamelen, de hele rotzooi in pannen kieperen, aan de kook brengen en kokende houden. Zie maar eens op vier primussen, die het niet altijd even goed doen, met een beperkt arsenaal aan pannen, voor twee-en-twintig hongerige magen een stevige maaltijd te bereiden. Ik kan U verzekeren, dat dat niet altijd meevalt!

Na zo'n anderhalf uur worden de twee-en-twintig mestings dan afgevuld, waarna we (na een halve minuut stilte in acht te hebben genomen) kunnen aanvallen. Binnen de kortste keren is je levenswerk op, al of niet vergezeld van opmerkingen als "team van dienst, honger", "beestjes in de sla", "de piepers zijn niet gaar", "niet te vreten" en meer van die ondankbare woorden.

Vervolgens wordt er afgewassen, alle mestings in een pan terwijl pannen e.d. in een andere pan afgewassen worden. Of de boel ook werkelijk schoon wordt van deze afwasbeurt, daar kan je je vraagtekens bij plaatsen.

Hoewel het vakantieverlag dit niet altijd doet vermoeden, was het eten dit kamp zowel kwalitatief als kwantitatief goed tot zeer goed te noemen. Uit eten en galgemaal bleven uiteraard topscorers, maar ook de rest was best te pruimen!

VAKANTIEVERSLAG 1986

MAANDAG 7 JULI 1986 RUSTDAG IN KAYSERSBERG, DOOPDAG IN
RIQUEWIHR

Dat was eventjes heel anders wakker worden vandaag. Werden we gisteren nog wreed uit onze slaap gehaald door een hevig noodweer, vandaag waren we ons bed niet uit te rammen, zo lekker als het daar in die sporthal lag.

Deze dag zou volgens het herziene programma een rustdag worden, hoe we hem in gingen vullen moest nog even bekeken worden. Het plan werd geopperd om het in de Elzas gelegen wijndorpje Riquewihr met een bezoek te vereren. We hadden immers de busjes weer tot onze beschikking, dus de afstand vormde geen enkel beletsel.

We reden erheen onder het mom van "we gaan eens even een wijnkelder van binnen bekijken", maar eenmaal in Riquewihr was er weinig wijnkelder te bekennen en als er al een was werd de deur voor ons neus gesloten. De hollandse mentaliteit was hun blijkbaar niet onbekend gebleven: "Kaike en niks kope" was immers ook ons devies.

Het met name uit vakwerkhuizen bestaande dorpje werd verder doorkruisd; het lukte ons om tussen de vele souvenir-shops in dit pittoreske dorpje ook nog een museum op te sporen, en wel een PTT-museum. We zijn er nog binnen geweest ook, meer omdat het gratis toegankelijk was, dan dat we overliepen van enthousiasme om de getoonde collectie, bestaande uit postzegels, te aanschouwen. Een buiten opgestelde postkoets uit vervlogen tijden trok meer belangstelling. Bij gebrek aan paarden hebben we er o.a. de teckels even voorgezet, maar ook zij slaagden er niet in het gevaarte aan het rollen te krijgen.

Riquewihr zou het dorp zijn van de wijn, voor ons echter werd het "het dorp van de doopbak". Midden in de druk door toeristen bevolkte hoofdstraat van het dorp, die we voor het gemak maar even Dorpsstraat noemen, of zo U wilt op z'n Frans Rue du Village (omdat dit altijd van die prettige gedachten oproept) stond een enorme Mimo of zo U wilt op z'n Hollands "dooptank". Nu wil de traditie dat jongens die voor het eerst met RA 72 op stap gaan al of niet vrijwillig in een liefst zo koud mogelijke bak met water springen.

In de Dorpsstraat stond dus zo'n bak, hoe groot hij was ik weet het niet, in ieder geval diep was hij wel. We hebben Ben als peilstok gebruikt en aangezien zijn nog steeds niet geknipte haardos nog net boven het wateroppervlak uitkwam, moet de bak zo om en nabij de twee meter diep zijn geweest. Mocht U ook nog geïnteresseerd zijn in de omtrek en oppervlakte van de bak, dan gebruikt U respectievelijk de formules $2\pi R$ en πR^2 , waarbij $\pi=3,14$ nog wat. Tot zover het educatieve deel, dan gaan we nu over tot de doop. Achtereenvolgens Jemmy, Jemmy, Maurits, Geep, Maarten en tenslotte Maarten werden met enige hulp van ons naar het koude, maar bovenal natte water begeleid. Ziet U ook enkele namen dubbel staan? Zijn het alleen die van Maarten en Jemmy, dan klopt het, die schenen namelijk nogal videogeniek te zijn. Ziet U ook de andere namen dubbel staan, dan moet U contact opnemen met de opticien.

Dit alles gebeurde onder het toezicht van een enorme hilariteit van een enorme mensenmassa, die zich inmiddels gewapend met videocamera's, filmcamera's en fototoestellen rond de bak had verzameld. Geinig joh!

Onze lijst met dopelingen was nu wel heel erg geslonken en alleen de naam van Robert Dijkman prikte nog bovenaan. Voor hem hadden we echter nog een hele leuke doop in petto. (Nee, niet bij Funadama) Om de zojuist gedoopte geen

VAKANTIEVERSLAG 1986

ernstige ziektes als AIDS of weet ik veel op te laten lopen, werd de terugtocht richting busjes aanvaard, en vervolgens naar ons super-de-luxe opvang-kindertehuis in Kayzersberg. Of toch niet?

Stef met aan boord camera-man Fred Kroone raast opeens het Toyo-busje van Sjors voorbij, Sjors pakt een afslag te vroeg. Of is dit ook met voorbedachte rade??? Het begint er wel verdomd veel op te lijken als zowel Fred als Sjors hun busjes parkeren naast de fontein in Kayzersberg, in alweer zo'n drukke Rue du Village. He, wat doet Fred K. daar met z'n filmcamera. En waarom pakken Leon en Dirk mij opeens vast, denkt R.D. op dat moment. Waarom loopt Rob zo hard naar onze autodeur toe? Al, wat ben ik opeens nat, wat? M'n kop onder? Vooruit dan. Uitgezwaaid door de goudvissen stapte Robbert tenslotte als een verzopen kat uit de DOOPbak.

Nu pas reden we naar ons * * * * * sterren hotel in Kayzersberg. Terwijl de stinkende, bemodderde, zeiknatte en rillende kortebaanzwemmers met voorkeur voor dorpsfontein de douche opzochten, deden Sjors en Koos een poging om een pan soep te koken. Helaas maar misschien wel gelukkig heeft alleen Sjors zijn voet de soep mogen proeven. (Een klont, al klont) "Per ongeluk omgestoten", maar bij het zien van al die klonten zou je haast denken dat het expres gedaan werd. Tomatensoep met zelfmoordneigingen.....

Na dit alles werd nog even het centrum van Kayzersberg bekeken, tot half zes toen we onder het genot van een regenbuitje weer terugliepen richting sporthal om voor het eten nog even lekker te kunnen douchen. Want lekker was dat zeker! Heerlijk galmen, polonaises lopen, etc. in de catacomben van de sporthal. Zo verschenen we allemaal schoon aan de eettafel, waarop ditmaal een karige maaltijd werd geserveerd. Je moest wel erg diep in je mesting tasten om te kunnen constateren dat er ergens in een verscholen hoekje een klein hoopje macaroni lag. Niet getreurd, een mok appelmoes en een Fruki puddinkje toe maken veel goed.....

Bij een restaurant werd 's avonds koffie gedronken, waarna ieder zijn eigen weg ging, om tegen elven - als ware het afgesproken - toch weer allemaal in hetzelfde cafeetje terecht te komen. Nu echter met een heel wat vollere maag.....

Jammer voor Leon z'n portemonnee, maar om twaalf uur des nachts zaten we nog steeds met welgeteld negentien van de 22 leden die RA 72 rijk is in dat cafeetje. En laat die arme jongen nu net jarig zijn op de achtste van de zevende. Uit volle borst werd gezongen, nu moest het rondje wel komen. (Eerder zouden we niet weggaan) De negentien consumpties kwamen er en werden nog even snel naar binnen gewerkt, want we mogen dan wel een goede klant zijn, maar ook dit cafeetje had eigenlijk al om middernacht moeten sluiten. Een poging een fransman nog een rondje te laten dokken liep helaas op niets uit en zo werd besloten om onze comfortabele tribune op te gaan zoeken. Na niet geheel zonder kabaal de terugtocht afgewerkt te hebben gingen we tenslotte muisstil de sporthal binnen. Het was laat genoeg om te gaan slapen, dat deden wij dan ook. Tot morgen, bis morgen, a demain!

DINSDAG 8 JULI 1986 LOOPDAG VAN KAYSERSBERG VIA RIQUEWIHR
EN HUNAWIHR NAAR RIBEAUVILLE

Vandaag moesten we helaas ons vijfsterrenverblijf in Kayzersberg alweer verlaten. Na vanaf zondagmiddag in een enorme luxe geleefd te hebben met

VAKANTIEVERSLAG 1986

douches, telefoon en wat het belangrijkste was, een dak boven ons hoofd, vervuilden we de weelde van de sporthal voor het simpele trekkersbestaan met blaren, zware rugzakken en veel te kleine tentjes.

De sporthal was echter niet eerder van ons af dan dat we voor een laatste maal aangenaam kennis hadden gemaakt met de warme douches, ditmaal geen polonaises, wel weer serenades. De langslapers werden hun bed uitgezongen! Na het eten werd de hal teruggebracht in de staat waarin we haar twee dagen terug hadden aangetroffen. (wat 22 jongens in twee dagen al niet aan kunnen richten!) Met weemoed verlieten wij tenslotte dit klasse-hotel, met dank aan de gemeente Kayzersberg.

Het lopen was weer begonnen, meteen werd al een flinke helling genomen, dit alles onder niet echt ideale weersomstandigheden. (Het is nu trouwens zeer mooi weer, Rene zegt geen zin meer te hebben in het schrijven van het verslag, in werkelijkheid zijn z'n gedachten bij the beach)

In Riquewihr (een naam die mij wel bekend in de oren klinkt) werd brood gesmeerd onder het toeziend oog van de vele toeristen, die ook hun heil hadden gezocht in dit pittoreske wijndorpje. Tevergeefs zochten zij in hun Michelin-toeristische-gids naar deze bezienswaardigheid in Riquewihr. Misschien onder de T van "twee-en-twintig jongens, de B van "brood smeren" anders, nee hoor, het kwam er toch echt niet in voor.

Na Riquewihr was het volgende dorpje wat we aandeden Hunawihr, aanvankelijk zou dit onze eindbestemming voor deze dag zijn, maar het dorpje had ons niet echt veel te bieden, zodat we maar doorliepen naar Ribeauville, een iets groter, 2 km verder gelegen wijndorpje. Lopend door de uitgestrekte wijnvelden was ook Ribeauville snel bereikt.

Ons vakantiebudget was zodanig dat we zelfs op een normale loopdag als vandaag onze tentjes konden opslaan op een heuze camping met WC, douche, wasbakken en 220 Volt voor de scheerapparaten. Nu was dat dan ook alles wat deze camping ons te bieden had, want het plekje waar wij later op de middag onze tentjes mochten opslaan was niet echt om U tegen te zeggen. Zo veel mogelijk tentjes op een zo klein mogelijk stukje grond, met een druk bereden autobaan voor de deur, zodat ook de scheerlijnen drastisch ingekort moesten worden.

Voor de avond werd het centrum van Ribeauville nog even doorlopen. Een gezellige straat, druk bezocht door vooral een hoop hollandse toeristen.

Zes uur zouden we terug zijn op de camping om o.a. de tentjes nog op te zetten en eten te koken. Over het eten zal ik niet veel zeggen, dan weet U waarschijnlijk wel hoe laat het is.... Helmaal goed, het was twaalf over acht, dus tijd om in gemeenschap (enjoy the group) een kopje koffie te gaan drinken. Koffie die rijp was om achter de rododendrons geflikkerd te worden, of in de plantenbak naast me. Wat erna kwam was lekkerder.

Na enige tijd werd besloten om maar eens te gaan verkassen. Stet verhuizingen kwam voorrijden en leverde ons af bij een tentje waar een juke-box aanwezig was en patat verkrijgbaar.

Om te beginnen werden er dertien borden friet besteld, voorzien van een ruime hoeveelheid saus (nu weet U dus gelijk hoe goed of slecht het eten vandaag was geweest), een hapje, een drankje, het feest was weer compleet.

Maar er is een tijd van komen en er is een tijd van blijven en er is een tijd van naar de WC gaan, en er is een tijd dat je patat eet, maar er is ook een tijd dat je

VAKANTIEVERSLAG 1986

wel saus bij je patat wilt, dan vraag je erom en je krijgt het ook nog. We gingen dus. (uitdrukking)

Van de camping weet ik alleen nog dat ik dwars door een plas modder ben gebanjerd. 's Nachts hebben we geslapen.

,WOENSDAG 9 JULI 1986 LOOPDAG VAN RIBEAUVILLE NAAR THANNENKIRCH

Juist ja: volgens plan ging de wekker om negen uur, maar ja, U kent ons wel, voordat we wakker waren was het inmiddels al ruim over negenen. Tijd om even op te tutten in dat kleffe toilethok. De teams van dienst hadden inmiddels brood gesmeerd en belegd, zodat we konden aanvallen. Pas rond een uur of elf was iedereen gereed voor het vertrek.

De route leidde allereerst langs de COOP waar de meesten blikjes en minipakjes kochten (Ik tsjolk met een rugzak).

Het eerste deel van de tocht werd eventjes op z'n rowans afgewerkt: met de koperen ploert boven ons - deze was terug van vakantie - lekker zwetend omhoog buffelen. Na zo'n 300 meter flink stijgen doemden voor ons de restanten van iets wat vroeger ooit een mooi, groot kasteel moet zijn geweest op. Spontaan werden de rugzakken afgeworpen en gingen de meesten Ivanhoe spelen of de Zwarte Ridder, terwijl Koos zich meer thuisvoelde als breiende jonkvrouw. De grootste toren was nog geheel intact (met beton) en werd ook meteen bestegen. Boven op deze toren stond iets wat ooit een vlaggestokhouder moet zijn geweest. Meteen rees dan ook het idee om bovenop de toren de rowanvlag te hijsen. Enige minuten later wapperde deze dan ook daar, maar vraag niet hoe.

Toen een ieder z'n broodnodige "rust" had gehad, vertrokken we richting het hoogste punt van deze loopdag. Dit was kasteel Ribeaupierre oftewel Wanda deel III (?), echter voor we daar waren moest er nog wel zo'n honderd meter gestegen worden. Eenmaal aangekomen bij Wanda deel III werd boven op het uitkijktorentje brood gesmeerd. Met een lekker warm zonnetje leek het net Bakkum Beach aan Zee. Na het nuttigen van de middagmaaltijd werd koers gezet richting Tadderkerk. De rest van de tocht was zagezegd een "koekie", lekker omlaag denderen/ rollen/ stuiteren.

In Thannenkirsch aangekomen "gingen de meesten" (inmiddels een echte cliché-zin) de COOP plunderen: bananen, vleeswaren en slagroom voor Jemmy. Robert had nogal wat moeite met de deur, gewoon duwen Robert, POUSSEZ!

Onze lijdens hadden tenslotte een prikgrondje weten te vinden bij de houtsnijdende burgemeester. Het terrein lag aan de andere kant van het zeer kleine dorpje en verdiende als prikgrondje minstens een 8, dus de tenten stonden zo.

Het avondeten was voor de zoveelste keer weer eens verpest door die achtelijke doperwten, maar werd weer opgewaardeerd door de stickvissen. Na een afwasborstelgevecht gingen we even kijken in wat voor gehucht we ons eigenlijk bevonden. Bij het eerste het beste terrasje gingen we even lekker zitten voor een bakje koffie en enkele biertjes. Hierna volgde een lange kroegentocht, maar dan wel zonder kroegen.

In een superchique hotel, waar de bediening a la Mai-Tai of Miami-Vice was dronken wij onze laatste consumptie.

In de tent wensten wij elkaar nog even een goede nacht wat wel nodig was.....

VAKANTIEVERSLAG 1986

DONDERDAG 10 JULI 1986 LAATSTE LOOPDAG VAN THANNENKIRCH
NAAR KINTZHEIM, MET DE AUTO'S NAAR
COLMAR

Veel te vroeg, zo omstreeks zeven uur moesten we al opstaan voor een lange dag met een erg vol programma: een eindje lopen naar het geheel in oude stijl herbouwde kasteel Haut-Koeuningsbourg, vervolgens afdalen naar een vogelshow nabij het plaatsje Kintzheim en na dit alles gehad te hebben de busjes ophalen en een camping opzoeken in Colmar. Het had het programma van twee dagen kunnen zijn!

Het was dus haasten met brood smeren, tenten pakken en rugzakken opbinden. In een miezerig regenbuitje vertrokken we al of niet voorzien van regenkledij richting het kasteel, dat van Thannenkirsch af al zichtbaar was. Het leek echter dichterbij dan het werkelijk was, want we hebben toch zeker een goede twee uur gelopen voor we er waren. Het lopen werd geleid door sergeant Baltus en Theissling (He Bep! - De Nijs... doorlopen! - Drie weken zwaar!, enz.) Via een continu stijgend traject over alweer schitterende paden werd het imposante Haut-koeuningsbourg bereikt. Vanaf deze hoogte hadden we een mooi uitzicht over Elzasvlakte, Rijn en Zwarte Woud kunnen hebben, ware het niet dat het weer ons parten speelde en het dus niet zo helder was.

Verder dan het restaurant zijn we niet geweest in dit kasteel, hier dronken we een prijzige bak koffie, waarna de afdaling richting de vogelshow (hier bekend onder de naam "Volerie des Aigles") kon beginnen.

In no time en zodoende ruim op tijd werd de toegangspoort van dit roofvogelspektakel bereikt. We sloten gelijk achteraan aan in de rij, alleen als je achteraan ging staan, stond je meteen vooraan. Rara, hoe kan dit??? We waren dus echt op tijd, zo'n anderhalf uur te vroeg! Besloten werd om buiten de poort eventjes het middagmaal klaar te maken. Zo gezegd, zo gedaan, voor elk was er weer een stapeltje brood.

Het onderhand toestromende publiek keek verlekkerd naar de overgebleven sneetjes Nutoka, maar ze kregen lekker niks. (Wie zoet is krijgt lekkers)

Toen het park tenslotte zijn deuren opengooide deden wij ons uiterste best om maar te doen voorkomen dat wij toch echt met 25 personen waren in plaats van 22, om zodoende de groepskorting te kunnen pakken, wat aanmerkelijk in onze portemonnee zou schelen. Helaas, daar trappen wij niet in meneertje. Waar ze echter wel in traptten was waarschijnlijk onze leeftijd, jongens met een baard van tien dagen kwamen binnen als ware zij beneden de tien jaar, althans, dat tarief werd ons voorberekend. FF 6 in plaats van FF 20 per persoon, tel uit je winst.

In het park werd ons eerst de gelegenheid gegeven de vogels te bekijken: aasgieren, vale gieren, monniksgieren, steenarenden, visarenden, condors, buizerds, valken, havikken en ex-PvdA-voorzitters.

Humor: Ben met een luidsprekerstem: "Ding-dong, wil havik 1, 2 en 3 zich melden bij de kassa"

Onderhand hadden we met z'n allen plaatsgenomen in een enorme kring van zo'n tweehonderd mensen zeker, waar op een gegeven moment middenin een wel heel vreemde vogel verscheen. Hij sprak Frans, naar het scheen had hij het over de leefgewoontes van de roofvogels in het wild. Onderwijl dat deze vogel zijn verhaal afstak verschenen de eerste los rondvliegende roofvogels. Toen op een gegeven moment een aantal mannen met handschoenen tussen het publiek plaatsnamen,

VAKANTIEVERSLAG 1986

werd ook het publiek bij de vluchten van de vogels betrokken. De mannetjes hielden stukken vlees in de lucht en hier kwamen de vogels op af, als je op zo'n moment dan niet bukteriskeerde je een klauw van een gier in je nek of anders een slag van een van die machtige vleugels.

Zo werden er meerdere kunstjes uitgehaald met deze vogels. Het slotstuk werd gevormd door een vogel met gel in z'n haar, die poogde met een zelf uitgezochte kei een ei kapot te slaan door hem telkenmale uit z'n snavel te laten vallen, wat hem tenslotte nog gelukte ook. Een belevenis op zich, zo'n show!

Na de voorstelling denderden we voort naar Kintzheim, de muziek werd hierbij verzorgd door onze beide aria-zanger(s)(essen) Harald en Spoekie, die iets teveel zangzaad tot zich hadden genomen. In Kintzheim namen de chauffeurs een taxi naar Kayzersberg om aldaar de auto's op te halen. De rest ging ondertussen franse kinderen hollandse woordjes leren of een terrasje bevullen bij een knappe serveerster, terwijl Rob het nog even aanpakte met ene snol, waarvan hij zelfs Engelstalige brieven geschreven in het Frans heeft mogen ontvangen.

Rond een uur of vijf kwamen onze taxi's voorrijden en vertrokken wij naar de stad der steden Colmar. Na enig zoeken werd hier een camping gevonden, een half uur lopen van het centrum van Colmar. De plaats op de camping hield niet echt over en vooral onze burens waren niet zo blij met ons. Ze stonden zodanig op ons lip dat het automatisch betekende "wij wakker, zij ook wakker", "wij lawaai maken, zij meegenieten moesten" Dit kromme zin zijn, maar daar niet op letten moeten.

Het team van dienst werd het vandaag wel heel erg makkelijk gemaakt, we gingen namelijk uit eten vanavond!!! Jaja pappies en mammies U heeft weer veel te veel kampgeld betaald, we hadden zoveel over dat we niet wisten hoe we het anders op moesten maken, maar uit eten blijft een goede oplossing! We zochten een goede pizzeria op, waar we tot laat in de avond de rekening op hebben laten lopen. Heb je aan twee pizza's niet genoeg, dan neem je "gewoon" nog een derde. Aan een entrecote picanto niet genoeg, dan nog een portie spaghetti bolognaise toe. Lekker lekker lekker.

Overigens alles kent een grens, dus het bedrag uit de rowankas had ook z'n beperkingen.

Na deze overheerlijke maaltijd werd nog even nagezeten bij Beppies Corner waar we niet echt (echt niet) welkom waren op dit tijdstip. Zonder pilsstop werd toen de reis huiswaarts aanvaard, wassen, de burens nog even welterusten zeggen en dan de tent induiken. Ook deze dag zat er weer op, voor je het weet ben je oud, zelfs zo oud dat je RA 72 ontgroeit....

VRIJDAG 11 JULI 1986 "RUSTDAG IN EEN GROTE STAD"

Nog mmaar een dagje, vast m'n tanden niet gepoetst, ik proef die pizza's nog, wat een braaf koppetje hebben die jochies toch als ze slapen.....

Dat waren zo'n beetje de eerste gedachten die bij mij bovenkwamen toen ik - nog naboerend van de pizzeria van gisteravond - temidden van een snurkend tweetal de slaap eens uit mijn ogen wreef.

Ja, inderdaad was het nog maar een dagje dat we in de Vogezen door te brengen hadden; morgen zouden we immers al vroeg de auto's pakken. Een rustdag in een grote stad (Colmar) heette het vandaag te zijn, een dag die we naar eigen goeddunken mochten besteden.

VAKANTIEVERSLAG 1986

Niet te laat stond iedereen op, om deze laatste dag toch maar zo lang mogelijk te maken, dit tot ongenoegen van onze rechter-, linker-, voor- en achterburen, want nu waren zij ook meteen wakker. Een groep van twee-en-twintig jongens maakt nu eenmaal wat meer geluid dan de gemiddelde vakantieganger.....

Team van dienst zou wel even brood gaan halen, voor vandaag en voor morgen tijdens de reis. Met twee kratten, bevattende 21 grote broden en 33 stokbroden kwamen ze terug, na onderweg allerlei onverstaanbare opmerkingen naar hun hoofd geslingerd te hebben gekregen. Gewoon een gezonde eetlust, die jongens van RA 72.....

In eerste instantie werden hiervan 14 broden opgesmeerd, zo'n tien sneetjes de man, waarmee we tot het eind van de middag geacht werden te doen. Vergeet het maar, binnen een half uurtje was het grootste deel achter de kiezen gewerkt, dat franse brood is gewoon veel te lekker!

Met de mededeling vooraf om tegen vijven op de camping terug te zijn, werden we even voor twaalf losgelaten om de stad Colmar van dichtbij te gaan bekijken. Blijkbaar waren de winkeliers van Colmar gewaarschuwd voor onze komst, want we waren nog maar net het centrum binnengelopen of rolluiken werden naar beneden gehaald, deuren werden gebarricadeerd en moeders haalden hun dochters binnen. Dit straatbeeld handhaafde zich tot circa half drie, toen het sein "veilig" werd gegeven.

McDonalds, souvenirshops, fotohokjes, eetcafe's, supermarkten, wijnkelders, etcetera werden toen terstond verbouwd door horden rowans.

Hebben we eigenlijk nog wat aan onze algemene ontwikkeling gedaan, onze culturele kennis bijgeschroefd, musea bezocht of iets dergelijks wordt mij zojuist gevraagd. U zult het niet geloven, maar we hebben wel drie!!! rondjes om de kerk gelopen en een rondje om het Musée d'Unterlinden enne..... het terras zat ook lekker. (stelletje cultuurbarbaren)

Als je dacht je laatste francen te kunnen slijten bij de Lion supermarkt, ten behoeve van inkopen voor de reis van morgen (blikjes drinken e.d.), dan had je het goed mis. Die franse supermarkten waren gewoon veel te goedkoop!

Zoals afgesproken stonden we tegen vijven weer op het kampterrein, de bereiding van het lekkerste maal, het maal der malen, het galgemaal kon beginnen. Ingrediënten: 15! kg piepers, verschillende soorten groente, augurken, uitjes, ham en mayonaise. Moeders opgelet! Zoonlief is dit kamp een specialist geworden op het gebied van piepers jassen, schaf uzelf een dunschiller aan en uw zoon weet niet meer van ophouden!

Zo gauw de piepers geschild, gekookt en enigszins afgekoeld waren, kon het hele rotzooitje gemengd worden. En hoe! Alle ingrediënten werden gestort in een grote koelbox, waarna Koos en Rene Baltus met ongewassen(?) handen het hele goedje tot een lekker smeug mengseltje kneedden. En wat doe je als de salade nog niet koud genoeg is, juist, je zet hem gewoon even in een nabijgelegen vervuild riviertje. Lekker hygienisch allemaal.

Tenslotte was het geheel dan klaar voor storting en na het uitspreken van de stortingsformule werd dit overheerlijke maal in de 22 mestings gekieperd, voorzien van garnering en aangevuld met een toetje en iets te drinken. Bij de Hubertus zou het zeker een vette voldoende scoren!

Kwaliteit uitstekend, kwantiteit TE goed! De mensen die hun mesting leegkregen waren op de vingers van een hand te tellen. (Maurits telde dan nog voor de helft mee ook, die had een "retourtje maag" besteld.)

VAKANTIEVERSLAG 1986

Na eten (voorzover dit op was) en afwas (voorzover dit af was) werd in uniform het officiële tintje van dit kamp afgewikkeld. De sluiting van het kamp. Dit betekende zoals altijd het strijken van de vlag, de keuze van de nieuwe rowanraad, de evaluatie over het afgelopen kamp, waarin iedereen z'n op- en aanmerkingen kan spuien en de huishoudelijke mededelingen voor de komende weken.

Conclusies uit deze evaluatie waren ondermeer dat

- 1> we in eerste instantie kunnen terugkijken op een zeer geslaagde vakantie.
- 2> we naar de zin van met name de "oudere" jongens te weinig gelopen hebben.
- 3> twee weken veel te snel omgaan.
- 4> vooral de sporthal in Kayzersberg en de vogelshow in Kintzheim als zeer positief ervaren werden.
- 5> ook de busjes als vervoermiddel en hulp in noodgevallen zeer goed bevallen zijn.

Ook onze leiders Fred en Sjors waren erg tevreden over de wijze waarop deze vakantie verlopen was. Tenslotte was er nog de verkiezing van de rowanraad. Met bibberende knietjes en kloppende harten werd de uitslag tegemoet gezien. Als penningmeester werd gekozen Maurits Kaag, Fred Kroone mag net als Lubbers z'n karwei afmaken (als voorzitter), Rene Baltus werd verkozen tot secretaresse van Fred en als vierde lid zonder functie werd aangesteld Rob Theissling. Sjors en Fred mochten aanblijven als leiders, dus ook die zien wij volgend jaar terug....

Met een opgelucht hart begaven wij ons toen richting campingkantine voor een afscheidsdrank op deze schitterende vakantie. De lucht in deze kantine werd nog even grondig bedorven alvorens wij onze warme nestjes opzochten. Morgenochtend vier uur eruit, daar denken we nog maar niet aan.....(onze burens wel.....)

ZATERDAG 12 JULI 1986 REISDAG COLMAR - CASTRICUM

This can't be true. Four o' clock, time to awake. But the truth is that it is true.
Vrije vertaling: @f\$%^&*(?~)\$

Met een sigaar nog in de longen en lood in de benen moeten de jongentjes van RA 72 toch echt wakker worden op dit vroege tijdstip, anders moeten die ouders straks zo lang wachten, daar op het station in Castricum.

Moeizaam wordt alles zo goed en zo kwaad als dat gaat in de rugzakken gepropt en worden de tenten afgebroken, dit alles in het pikkedonker, dus het zit er dik in dat er nog wel een zonnebril of een vuile onderbroek van bijvoorbeeld Steven is blijven liggen.....

Fred McMc was zoals altijd weer als laatste klaar en is bovendien niet zo goed aanspreekbaar op deze vroege morgen, hij is overigens niet de enige!

Binnen een half uur, d.w.z. half vijf was het hele kampement afgebroken, alsof het er nooit bestaan had, hoogstens nog een zonnebril en een vuile onderbroek die aans ons twee dagen durend verblijf herinnerden. Muisstil liepen we naar de busjes, daar propten we de rugzakken in de busjes en het elastiekbread in onszelf. Voor de chauffeurs begon hierna een zeer stille tocht; iedereen lag lekker te ronken in de meest onmogelijke standjes.

Ook deze keer kregen we vrij baan bij de douane, zodat de eerste stop pas rond zeven uur ergens tussen Freiburg en Karlsruhe werd gemaakt. Menigeen liep met z'n slaapkop tegen een parasol of tegen een lantaarnpaal op.

Na deze ont- c.q. opluchting was iedereen meteen wakker en vervolgens wij onze reis over de duitse Autobahnen richting Castricum. In de busjes gingen de radio's

VAKANTIEVERSLAG 1986

aan en kwamen de Raiders, Marsen, Playboys en drop tevoorschijn. Voornaamste bezigheden: Opel Ascona's (C-type) tellen, dochters zoeken en Jemmy voor de gek houden.

Net weer even onderweg werd Maurits geel, wit en tenslotte groen, op de vluchtstrook ging het toen van huk hak orzbloehhuhuh splish drup. Het was zonde dat de koelbox niet voor handen was, want de salade van gisteren kwam er weer hapklaar uit, iets beter gemengd misschien.

Bij het eerstkomende rustplaatsje mocht Maurits plaats nemen voorin de D-Kadett met chauffeur Stef. Met een vaartje van 100 denderden we voort richting mammie. Bij een wegrestaurant genoten wij van een kopje koffie/thee, speelden we een dom karate-spelletje en liepen richting het drie kontjes hoge gras. Daar maakte Ziggy de groepsfoto, kleintjes vooraan en even flink lachen. Iets dichterbij elkaar, anders passen we er niet op. (grapje?)

Bij de Nederlands/Duitse grens stond er dan eindelijk een file, de eerste deze vakantie. Niet getreurd, want wij konden genieten van het commentaar van Prof. Geep. Deze beschreef alle voorbijgaande inzittenden, met name dochters. (lekker lekker lekker) Aangezien alleen VW Golf en Jetta aangehouden werden in verband met een recente aanslag in de BRD, mochten wij zonder verder oponthoud doorrijden.

In Zevenaar dronken wij koffie en thee en werden de pappies en mammies gewaarschuwd dat we weer stonden te popelen om hen op het station te begroeten.

Na een attentioni (1x) bericht reden we weer verder. De Hoogovens werden met Ben z'n schoenen buitenboord begroet en ook Sjaak Welp vertrok geen spier op zijn gezicht, zo blij als hij was dat wij weer "back in town" waren. Chagrijn!

Met een omweggetje kwamen we tenslotte toch op het station aan, dit om onze cameraman te misleiden. (Het laatste stukje van de film moet je daarom ook achterstevoren houden)

We waren weer terug, echter bij het zien van al die ouders zou je zo weer terug willen, en dan die vragen waar ze mee komen. Bijgaand een standaardvragenlijst voor ouders die hun zoon van vakantie komen ophalen en niet weten wat te vragen. U begint met 1> hoe heb je het gehad, dan 2> wat zie je er gezond uit (voor Maurits geldt een gewijzigde versie: "Wat zie jij er beroerd uit"), 3> geen last van blaren? 4> had je geen heimwee 5> oja, vooral deze is een veel voorkomende: geef je moeder eens een zoen! want dat schijnen ze tegenwoordig ook niet meer vrijwillig te doen... 6> deze is voor de oma's en tantes die bij afwezigheid van de ouders hun kleinkind c.q. neefje komen afhalen: "Wat ben jij groot geworden zeg!" 7> en steevast "Hoe was het weer", alsof je hele vakantie om het weer draait.

Enfin we waren dus weer thuis, vriendelijk blijven glimlachen en af en toe ja of nee knikken.

Zo'n vakantieverslag moet eigenlijk veel eerder van de pers afrollen, dan weet U gelijk hoe zoonlief het heeft gehad, wat hij heeft meegemaakt en of hij blaren had.....

THE END

FINANCIEEL VERSLAG VAKANTIE 1986

INKOMSTEN:	kampgeld	22 x 240	5280.00	
	contributie '85/'86	22 x 100	2200.00	
	uit de kas	22 x 55	1210.00	
				8690.00
UITGAVEN:	reiskosten		1970.69	
	eten		3194.32	
	campings		461.09	
	verzekeringen		484.90	
	reiskosten OV		260.28	
	recreatie		274.72	
	kampfilm		350.00	
	stafkaarten		50.00	
	E.H.B.O.		50.00	
	reserve (uit eten)		444.00	
	afschrijving		250.00	
	duits geld		600.00	
				8390.00
OVER				300.00
				=====

De afgelopen jaren is er weinig of geen geld besteed voor de afschrijving, dus leek het ons goed om deze F 300,-- daaraan te besteden. Dat is dus groot onderhoud tenten en aanvulling kampeerspullen.

Uw scheldende penningmeester

Stef de Nijs

NASCHRIFT VAN DE REDACTIE

U heeft gelezen, doorgebladerd c.q. doorgeworsteld en hopelijk ook genoten van de eerste Ronderons in het nieuwe seizoen '86/'87, bevattende het vakantieverlag 1986.

Voor U was het de eerste, maar voor deze drie verslaggenisten was het meteen de laatste Ronderons.

Drie jaar lang (het laatste jaar bijgestaan door Fred McCan) hebben we ons bewogen op het vlak van het Ronderons-gebeuren. Een vlak dat zo af en toe schuin, onzinnig kon zijn, maar naar wij hopen bovenal ook veel zinnige dingen, nuttige informatie met zich mee bracht.

Drie jaar lang hebben we het altijd met plezier gedaan, waarbij vaak nog meer lol aan het schrijven/in elkaar draaien werd beleefd, dan aan het uiteindelijke produkt.

Wij worden oud, grijs, moe, beginnen ernstige tekenen van slijtage te vertonen, onze fantasie is uitgeput, de fut is uit onze vingers van het vele typen. Tijd dus voor nieuw bloed!

Fred Mc, Fred K., Rob T., Dirk-Jan en Robert gaan het karwei vans ons overnemen. Wij wensen hun veel succes toe en.....veel copie vanuit de gehele rowanclan. Vergeet niet.....

DE RONDERONS IS OOK JOUW BLAD!!!